

IBRISWe know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA**Colega de birou** / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză de
Cornelia Marinescu. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-235-9

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.111

Redactor: **Justina Ene**Grafician copertă: **Teodora Savu**Tehnoredactor: **Anca Marisac****THE COWORKER**

Copyright © 2022, 2024 by Freida McFadden

Cover and internal design © 2024 by Sourcebooks

Cover design by Freida McFadden

Art credit:

Cover design by TheBookDesigners

Cover photos © Ground Picture/Shutterstock, Yeti Studio/

Shutterstock, FabrikaSimf/Shutterstock

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.**Editura Bookzone**

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA MCFADDEN**COLEGA DE BIROU***Traducere din limba engleză
de Cornelia Marinescu*Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL 1

ÎN PREZENT

NATALIE

Când intru de dimineață în birou, Dawn nu e la masa ei de lucru, ceea ce înseamnă că vine sfârșitul lumii.

Glumesc. Evident că nu vine sfârșitul lumii. Dar dacă ați cunoaște-o pe Dawn, ați pricepe.

În ultimele nouă luni, Dawn Schiff a ocupat boxa lipită de a mea, la Vixed, compania de suplimente alimentare unde lucrăm amândouă. E așa de tipică, că ai putea să-ți potrivești și ceasul după ritualurile ei. 8.45, sosește la birou. 10.15, face o pauză să meargă la baie. 11.45, se duce în bucătărie și ia prânzul. 14.30, o altă pauză de baie. La ora 17.00 fix, închide calculatorul și pleacă de la serviciu. Dacă s-ar întâmpla să aibă loc un eveniment de factură apocaliptică, în care ar dispărea toate dispozitivele care arată ora, am putea toți să ne respectăm programul zilnic doar urmărind-o pe Dawn când se duce la baie. La secundă.

De obicei, ajung la birou undeva în intervalul de jumătate de oră dintre 8.30 și 9.00. Mă rog, aproximativ 9.00. Dacă se aliniază toate planetele, ajung la 8.30. Dar chiar dacă îmi pun în fiecare zi cheile fix în același loc, pe masa de lângă intrare, pe cuvânt de onoare, noaptea,

la un moment dat, se ridică și pleacă te miri unde. Și pe urmă trebuie să le caut.

Dacă nu se întâmplă asta, atunci mă nimeresc în aglomerația din trafic. Mare aglomerație. În timpul orelor de vârf, bulevardul Dorchester e o parcare, practic.

În dimineața asta semafoarele nu au ținut cu mine, dar traficul a fost lejer, așa că la 8.50 pășesc în biroul larg, open space, care găzduiește firma Vixed. Trec printre șirurile de boxe identice adunate în centrul sălii, tocurele pantofilor mei roșii țacăne pe linoleumul pardoselii și pe deasupra capului meu clipesc luminile fluorescente. Când trec pe lângă boxa lui Dawn, să ajung la a mea, ridic deja automat mâna, să o salut și mă opresc brusc.

Boxa e goală.

Oricât de ciudat ar fi programul lui Dawn, e și mai ciudat că astăzi nu și-l respectă. Nu pot să nu mă gândesc că absența ei trebuie să însemne ceva de rău augur. Pentru că Dawn nu întârzie niciodată. *Niciodată.*

— Natalie! Hei, Nat! Să vezi fază!

Când aud vocea aceea, îmi iau privirea de la boxa lui Dawn. Kim se apropie în pas săltat pe culoarul dintre boxe și chipul bronzat îi strălucește.

Kim Healey e cea mai bună prietenă a mea de la muncă și, din păcate, asta înseamnă că e cea mai bună prietenă a mea, în general, pentru că munca mi-a acaparat viața tot mai mult. Kim s-a întors acum două săptămâni din luna de miere și are un bronz absolut spectaculos, precum și niște șuvițe deschise în părul castaniu-închis înainte – ba chiar încă mai miroase puțin a nisip și a cremă cu protecție solară. Arată fantastic și mă bucur mult pentru ea. Și sunt doar circa 10 la sută geloasă. Pe bune – îi doresc sincer toată fericirea din

lume, așa cum am și zis în toastul de la nuntă, pe când eram ușor amețită.

Îi examinez din priviri rochia cu model alb-negru, marca Ann Taylor, și observ o protuberanță revelatoare.

— Ești gravidă! zic, cu un suspin.

Zâmbetul i se stinge instantaneu de pe chip.

— Nu, *nu* sunt gravidă. De ce spui asta?

Se trage de cravata înfășurată în jurul taliei.

— Crezi că rochia asta mă face grasă?

— Nu! Ei, Kim, bineînțeles că nu.

În apărarea mea trebuie să spun că felul în care zisese *să vezi fază* chiar a sunat ca și cum avea să anunțe sosirea unui copil. În ultima vreme tot mai multe femei de vârsta mea anunță în dreapta și în stânga că sunt însărcinate – de parcă asta ar fi cea mai interesantă veste pe care cineva ar putea să o împărtășească –, iar Kim tocmai s-a întors din luna de miere.

— Chiar *absolut* deloc. Iartă-mă că am spus asta. M-am gândit numai...

Stânjenită, Kim se trage de rochie.

— Ai avut tu un motiv pentru care ai spus-o, zice.

Îmi trag o palmă peste cap, în gând.

— Ba nu... pe cuvânt. Oricum, *toată lumea* mai pune un kil, două în luna de miere. Te aranjează foarte bine.

Kim nici măcar nu mă ascultă. E prea ocupată să-și lungească gâtul, încercând să-și vadă propriul dos.

Îmi dreg vocea.

— Deci, aăm, ce voiai să-mi spui?

Cu un zâmbet slab și entuziasmul inițial diminuat, zice:

— Ah! Au sosit tricourile. Le-am pus în sala de consiliu.

Aahh, asta chiar că *este* o veste bună! Mă iau după Kim până în sala de consiliu și, într-adevăr, într-un colț mă așteaptă o cutie de carton, ușor boțită. Mă grăbesc să îi deschid clapetele.

— Tu te-ai uitat? o întreb.

— M-am uitat puțin. Nu le-am numărat pe toate.

Scotocesc prin cutia cu tricouri și scot unul. E albastru-verzui și are toate informațiile: maratonul caritabil de 5 kilometri în beneficiul cercetărilor pentru paralizia cerebrală. Tricoul din mâinile mele are măsura M și pare tocmai bun. Fusesem neliniștită în privința sincronizării — tricourile trebuiau să ajungă săptămâna trecută și acum e deja marți. Maratonul caritabil pe care îl organizez are loc sâmbătă.

— Par super, Nat, îmi șoptește Kim.

Kim mi-a fost o susținătoare formidabilă în organizarea acestui maraton — fără ea nu l-aș fi putut face.

— Putem să le distribuim în dimineața asta, zice. Mai târziu, când o să fie toată lumea aici.

Dau din cap, ușurată că lucrurile se încheagă așa cum plănuisem.

— Apropo, știi cumva dacă Dawn e în concediu medical?

Kim își ridică un tricou în dreptul pieptului și îl netezește peste abdomen, care mie mi se pare în continuare că arată ca de bebe.

— Nu, de ce?

— Păi, n-a venit.

— Și ce? Întârzie și ea.

— Nu pricepi, îi spun și las tricoul să cadă înapoi în cutia de carton. Dawn nu a întârziat niciodată.

Niciodată. Nici măcar o singură dată, de când lucrează aici. Întotdeauna e în birou la 8.45.

Kim își privește ceasul și apoi se uită iar la mine, ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

— Deci, a întârziat douăzeci de minute. Și?

Pentru Dawn asta e o purtare ciudată. Pe deasupra, mai există ceva ce nu i-am mărturisit lui Kim. Ieri după-amiază, Dawn mi-a trimis un e-mail curios, în care mă întreba dacă aș putea să discut cu ea la sfârșitul programului, despre „o problemă de maximă importanță”. Numai că eu am lipsit mai toată după-amiaza, fiind la o întâlnire de prezentare, și când am revenit la birou, ea plecase deja.

O problemă de maximă importanță. Mă întreb dacă era vorba despre...

Nu. Probabil că nu.

— Sper că e OK, zic și clatin din cap. Poate că a avut un accident de mașină.

— Sau poate că au internat-o în sfârșit la ospiciu, zice Kim, chicotind.

— Termină, îi spun, șoptit. Ești răutăcioasă.

— Haide, pe bune. E o ciudată și o știi și tu la fel de bine. Doar tu ești cea care e nevoită să lucreze lângă ea.

— Nu e chiar așa de nașpa.

— Nu e nașpa! izbucnește Kim. E ca și cum ai împărți biroul cu un robot. Și ce obsesie mai e și asta a ei cu țestoasele? Adică, cum poate cineva să fie așa de pasionat de țestoase?

Bine, n-am să susțin că Dawn nu e puțin ciudată. Sau chiar *foarte* ciudată. Sunt momente în care cei din companie râd de ea pe la spate. Și, da, pe bune că e pasionată de țestoase mai mult decât ar trebui să fie orice adult în toată firea. Dar Dawn e o persoană foarte de

treabă. Dacă ar ajunge să o cunoască un pic mai bine, ar fi mai drăguți cu ea.

Nici eu nu o cunosc foarte bine, fie vorba între noi. Am vrut mereu să o invit la cină, dar n-am reușit nici-odată. Acum vreo două săptămâni, într-o vineri seară, coboram amândouă cu liftul și am întrebat-o așa, la plezneală, dacă are ceva în plan. A părut șocată de întrebarea mea. *Iau doar cina acasă. Singură.* Aș fi invitat-o să luăm masa împreună, dar mă întâlneam cu iubitul meu și ar fi părut ciudat dacă venea și ea.

Am să o invit la masă. E clar. Imediat ce termin cu maratonul 5K.

— Oricum, aș face bine să mă întorc la treabă, zice Kim, cu un ochi la ceasul de la mână. Eu nu-s Domnișoara Agentă de Vânzări a Lunii, ca alte persoane aici de față.

Mă îmbujorez ușor. Recunosc că vânzările mele sunt mai bune ca ale oricui altcineva din firmă, dar muncesc pe brânci pentru asta.

— Tu te-ai măritat luna asta. Ai o scuză de data asta, pentru vânzările slabe.

— Da, da.

Kim strânge din umeri, pentru că de fapt nu-i prea pasă. Proaspătul ei soț e plin de bani. La un moment dat, în viitorul apropiat, o să fie însărcinată pe bune și când se va întâmpla asta, o să demisioneze fără să arunce vreo privire în urmă.

— Oricum, succes cu tricourile. Ne vedem mai târziu.

După ce Kim o șterge, poate în direcția boxei sale, dar mai degrabă în direcția bucătăriei, să-și ia a treia sau a patra ceașcă de cafea din dimineața asta, închid la loc cutia cu tricouri și mă întorc în boxa mea. Când ajung

acolo, observ pe biroul meu ceva ce nu am mai văzut până acum.

E o figurină de țestoasă.

E mică, nu mai mult decât degetul meu arătător, ca lungime. E colorată cu verde și albastru și modelul geometric al carapacei strălucește în lumina lămpilor fluorescente din tavan. Ține capul drept și se uită la mine fix, cu ochii ei ca niște mărgele negre.

Cu ceva timp în urmă, Dawn îmi făcuse cadou o țestoasă pentru boxa mea. A fost așa de drăguț din partea ei și m-am simțit groaznic când figurina pe care mi-o cumpăraseră s-a răsturnat pe linoleumul pardoselii și s-a spart în zeci de cioburi.

Ridic țestoasa și o învârt între degete, să-i pipăi suprafața netedă. Ce caută aici bibeloul ăsta? Cine l-a pus aici?

Să fi fost Dawn?

Nu se poate, totuși. Ieri, când am ajuns înapoi la firmă, la sfârșitul programului, Dawn plecase deja. Iar acum se pare că încă nu a venit. Așadar, cum ar fi putut să fie ea cea care a pus țestoasa la mine pe birou?

Pun figurina înapoi pe birou și atunci observ că am degetele pătate. Mi-a rămas ceva de culoare roșu-închis pe mână de când am ridicat țestoasa. Mă uit atentă la palmă și încerc să îmi dau seama ce e. Nu poate să fie vopsea, pentru că țestoasa e verde. Ketchup?

Nu, nici asta nu se poate. E prea închis la culoare și nu e lipicios. Și nu are nici aroma aceea dulce a sosului. Miroase aproape... metalic.

Ce dracu e chestia asta?

În timp ce examinez substanța aceea închisă la culoare care mi-a intrat prin toate striatiile de la buricele

degetelor, îmi dau vag seama că sună un telefon prin preajmă. Se aude din boxa lui Dawn.

Revin la ea în boxă și mă opresc în prag. E în continuare goală. E oare posibil ca în dimineața asta să fi venit mai devreme, iar acum să fie la baie sau pe undeva? Probabil că e aici — chiar dacă nu are haina atârnată pe spătarul scaunului și ecranul computerului e negru, fără imaginea pentru starea de repaos, negru pur și simplu — și probabil că ea a pus micuța țestoasă pe biroul meu.

Telefonul de pe masa ei continuă să sune. De obicei, pe ecran apare numărul apelantului, luminat, dar nu și de data aceasta. E un număr ascuns.

Ridic receptorul din furcă. Nu e treaba mea să răspund în locul ei, dar dacă azi lipsește pentru că e bolnavă, aș putea cel puțin să mă ocup de problemele care apar. Sunt sigură că Dawn ar face la fel pentru mine. Mereu încearcă să îi ajute pe ceilalți, aproape mai mult decât e cazul.

Mă întreb despre ce voia să vorbească ieri cu mine. *O problemă de maximă importanță.* Din perspectiva lui Dawn, asta ar putea să însemne absolut orice, de la o cutie de lapte murdară din frigider, la un diagnostic de cancer în fază terminală. Nu există niciun motiv de îngrijorare.

— Biroul lui Dawn Schiff, răspund.

La capătul celălalt al liniei, tăcere. Aproape că seamănă cu o respirație sacadată.

— Alo? repet. Mă auziți?

Tot tăcere. Exact când sunt pe cale să închid, o voce chinută de femeie rostește doar două vorbe, care îmi dau fiori reci pe spate:

— *Ajută-mă.*

Apoi legătura e întreruptă.

CAPITOLUL 2

Mă uit la receptorul mort și în stomac am o senzație tot mai acută de greață.

Ajută-mă.

Semăna foarte tare cu Dawn, deși nu pot să fiu absolut sigură doar din două cuvinte. Indiferent cine a fost, persoana aceea părea isterică. Panicată.

Ajută-mă.

Și pe urmă, linia moartă, devenită acum ton de apel.

Când Dawn a întârziat azi de dimineață, m-am gândit că e ceva în neregulă, dar sincer, nu am crezut că e ceva serios. Am greșit? I s-a întâmplat ceva groaznic lui Dawn?

Oare e în pericol?

Bag mâna în geantă după telefon. Selectez numele lui Dawn din lista de contacte și apăs pe număr. Sună de câteva ori și apoi aud vocea ei monotonă:

Ați sunat numărul de mobil al lui Dawn Schiff. Momentan, nu sunt disponibilă. După semnalul sonor vă rog să lăsați numele dumneavoastră, un număr de telefon la care să vă pot contacta și motivul pentru care m-ați sunat.

Mă hotărâsc să nu las mesaj vocal. În schimb trimit repede un text: